

Слова, заплетені у мрії

Тридцять років - стільки часу працює в редакції "Сарненських новин" редактор відділу моралі та права Раїса БРИЧКОВА. Написала сотні газетних публікацій. І кожній віддала часточку свого серця. З-під гострого пера члена Національної спілки журналістів України виходять матеріали, що хвилюють людей, вчать добру, жити по совісті.

Щиро й сердечно вітаємо Раїсу Степанівну з такою поважною віхою в трудовому житті. Зичимо, щоб її творчість врунилася, колосилася щедрим ужинком. Бажаємо міцного здоров'я, благополуччя, щастя. Хай і надалі праця, знання, вміння служать людям.

Учора редактор відділу моралі та права районної газети "Сарненські новини" Раїса Бричкова відзначила трудовий ювілей. Рівно 30 років тому запросили її, дипломованого спеціаліста, на посаду літпрацівника в редакцію газети "Будівник комунізму". Позаду вже було 5 років журналістської діяльності в інших містах області, а з ними - й навчання на факультеті журналістики Львівського держуніверситету.

Саме в "районці" розкрився журналістський і літературний таланти тепер уже всім відомого, визнаного майстра слова. Тут вона набула досвіду та майстерності, бо допомагали становленню молодого дарування та підтримували словом і ділом відомі літописці рідного краю Іван Кузьменко, Георгій Ваганов, Петро Веселик, Ганна Чиченіна...

Влаштувавшись на роботу, настала пора подумати й про особисте життя. Здавалось, щастю не було меж - вийшла заміж, народила донечку... Та через 10 років доля круто обійшлася з подружнім життям. Сімейний корабель дав тріщину... Пережила, вистояла. Боролася з труднощами одна, але дороги нікому не перейшла, і з чистим сумлінням крокує далі полотном свого життя, здавалось, витканого спочатку лише яскравими кольорами. Та з плином часу вкралися чомусь до них непрохані холодні відтінки. Опорою та підтримкою в неї є мама Євдокія Михайлівна, радістю та втіхою - донька Оксана. Раїса Степанівна сама допомагала їй здобути вищу освіту, вийти в люди. І вже давно вишила для доньки весільний рушничок (вишивка була улюбленим заняттям у вільну хвилину, допоки не підводив зір). І стало б у неї, як і в кожній мамі, на душі легше й світліше, коли б на розмаїття того рушника скоріше стала молода пара...

За 30 років творчої праці на сторінках газети Р. Бричкова вела різні тематичні рубрики, писала статті найрізноманітнішої тематики, вдалі злободенні матеріали правового циклу, репортажі, замальовки, нариси про добре ім'я людини. Авторка не байдужа до людських дол, і у своїх матеріалах не тільки передає факти з життя певної особистості, родини чи колективу, а й співпереживає з цими людьми, щиро співчуває їм, морально підтримує.

Червоною ниткою крізь творчість Раїси Бричкової проходить тематика про людей складної долі, людей із фізичними вадами, людей *contraspremspero*, які без надії сподіваються, живуть і творять заради життя. Зокрема про

Романа Карачуна, який малює чудові картини... зубами, Володимира Громова, з яким жорстоко обійшлася доля у В'єтнамі, І Людмилу Гришковець, Тамару Кирдій, родину Марії Джеджері, дочка якої Наталія стала чемпіонкою України з інва-спорту, та багатьох інших. Материнською теплотою сповнені опубліковані нариси про всіх 11 загиблих воїнів-афганців. Дасть Бог, можливо вже зовсім скоро у світ вийде її книжка про наших земляків, які полягли в борні тої безглуздої війни. І читачі вдячні авторці за чуйні й правдиві слова, за ту душевну теплоту й щирість, за співчуття в життєвих негараздах. Хоч інколи буває й навпаки. Як мовиться, не всім догодиш. Особливо забаганкам деяких начальників, які не звикли бачити результати своєї діяльності у кривому дзеркалі. Раїса Степанівна - людина активної життєвої позиції, і на невдоволення "скривджених" реагує спокійно.

Найскладніші хвилини життєвого та творчого шляху у вирі її думок блискавично лягають на папір образками, в які вона закохана до безтями. А результатом образних і лаконічних творів почасти із філософським осмисленням стала її перша збірка "Розпалю вогнище із слів палких", за стилем написання чи не перша та єдина на Рівненщині. Мабуть, це її окрило, бо для творчої натури визнання багато значить. Це своєрідний поштовх для подальшої плідної праці та зростання фахової майстерності. Раїса Степанівна завжди в авангарді громадсько-політичного життя. Вона - на вістрі часу, вона - на видноті.

У скарбничці кореспондентки численні грамоти, дипломи, подяки. Раїса Степанівна - члфн Національної спілки журналістів України та Міжнародної федерації журналістів. За ряд публікацій, вміщених у "Сарненських новинах", обласних і центральних часописах, що висвітлюють роботу Товариства Червоного Хреста, уже кілька років підряд її відзначає грамотами обласний комітет Товариства, а торік визнали кращою журналісткою року в області з висвітлення червонохрестівської тематики. Два роки тому Р. Бричкова стала призером обласного конкурсу, що проводила Всеукраїнська організація "Жінки за майбутнє", а подарунок їй вручила сама Валентина Довженко.

Час і роки даються взнаки. Та й проживання на забрудненій радіацією території вплинуло, без сумніву, на стан здоров'я та самопочуття тендітної жінки. Старається на людях, роботі не кривитись від болю, бо, звичайно, не всі вірять і співчують. Попри все, прагне знаходити спільну мову з колегами, шукає істину, можливо, народжену в суперечках. Як голова профспілкового комітету редакційного колективу, любить писати колегам теплі посвяти до днів народження, а на новорічні свята - малювати дружні шаржі. Бо головне для неї - образне слово, чисте, правдиве, корисне, і вона спалахує новими словами, надіями та мріями, як ось у цьому її новому образку:

"Спали мене, слово, моя рідна мово. Простягни руки, як соломинку в ту пекельну круговерть, де зрада верх бере зі смертю і несамовито потішається над знесиленим подихом останнім, де зашморг переможно зблискує загубленою обручкою.

Спаси мене, слово, простягни руку. У кривавій битві спливають останнім рядком мої сили, гаснуть сміливих задумів картини.

Спали мене, слово... Інакше - загину".

Михайло КИКА